

La reinvençió d'Adel Mechaal

L'atleta de Palamós revela que el neguit per la seva possible exclusió dels Jocs li va passar factura a Rio i diu que es va plantejar renunciar-hi després d'estar tancat dos dies en un hotel

Mechaal, a l'esquerre, amb la seva plata en els 5.000 de l'Europeu

GIRONA | JORDI ROURA

Adel Mechaal fa mesos que està instal·lat en la llei del silenci. No va parlar després de la seva plata a l'Europeu, ni tampoc durant els dies previs al seu debut olímpic, quan els focus van centrar-se sobre seu per la possible exclusió dels Jocs per haver-se saltat tres controls antidopatge. Ahir l'atleta de Palamós va donar les primeres explicacions públiques de tot el que ha viscut els últims

mesos a través d'un escrit penjat al seu compte de Facebook. El relat, titulat *Citius, altius, fortius*, tindrà continuació en els pròxims dies i està centrat a explicar com li van passar factura a Rio els problemes burocràtics que van amenaçar-lo amb l'exclusió, a exposar com vol aprofitar tot aquest capítol per reinventar-se i tornar «més alt, més fort i més ràpid» i, sorprenentment, a defensar la seva espanyolitat.

Mechaal al·lega que si ha estat en silenci tots aquests mesos ha estat perquè «no volia crear més odi cap a la meva persona» ja que segons ell «no tots, però si una majoria de periodistes, volen tenir repercussió mediàtica entorn el tema del procés d'independència de Catalunya i l'orgull o no de la meva representació amb la samarreta espanyola». Per tot plegat assenyala que «totes les vegades» que ha competit per Espanya «m'he omplert d'orgull i satisfacció, he lluitat com un brau guerrer per la meva glòria i la de tots els qui represento, i aquest any he aconseguit tres medalles per a Espanya». L'atleta gironí tanca aquest capítol dient que «parlo, lleigeixo, penso i somio en català i sento una estima enorme per Catalunya».

Tot seguit l'escrit analitza la seva actuació als Jocs de Rio, una experiència que confessa que es va convertir en un «malson» perquè es trobava «en el principal esdeveniment esportiu del planeta i no era feliç». El seu relat arrenca el 3 d'agost, quan la seva família el va acompanyar a l'estació de TAV de Girona, on agafava un tren rumb a Madrid, on havia d'integrar-se a l'expedició d'olímpics espanyols cap al Brasil. Quan era al taxi de camí a l'hotel va rebre una trucada on li comunicaven que no viatjaria pels problemes burocràtics derivats de no haver passat tres controls antidopatge. «Allà comença la meva desesperació i la meva gran batalla per demostrar la meva innocència», assenyala, tot i que al cap d'unes hores va estar a punt de llançar la tovallola i renunciar al somni olímpic. «Després de dos dies sense veure la llum del sol, vaig decidir tornar a casa amb la família, demanar-los perdó, sense saber per què (...). Havia estat dos dies tancat a l'hotel sense menjar ni dormir, bebent aigua de l'aixeta. Em sentia debilitat i derrotat», lamentava. Al final un dels seus germans va agafar un avió, es va plantar a Madrid i el va convèncer per seguir lluitant, demostrar que no s'havia dopat, i poder ser olímpic.

Un cop al Brasil, Mechaal pensava que ja estava alliberat. Però en la prova classificatòria dels 1.500, «a falta de 200 metres, les forces s'ensorren». L'endemà li va passar el mateix en la cursa de 5.000. «La meva ment estava cansada, descentrada, i plena de pensaments que interferien en enviar els senyals necessaris a les cames», explica l'atleta gironí. Per això, quan va creuar la línia d'arribada va pensar «avui és el primer dia de la resta de la meva vida, s'ha acabat aquesta història, he pogut córrer en uns Jocs. Punt i final a un somni i malson, ara iniciaré una nova història amb un final diferent, més madur, més fort, i amb més experiència». Sobre la mateixa pista de l'estadi olímpic, es va descalçar i va respirar fondo: «allò que em feia feliç m'estava torturant, asfixiant i havia estat a punt de destruir i arruïnar la meva vida». Des d'aleshores Mechaal diu que reflexiona sobre el futur i com pot «corregir» errors per millorar «com a esportista i com a persona», esperant tornar «més alt, més fort i més ràpid».

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/esports/2016/08/31/reinvencio-dadel-mechaal/801681.html?utm_source=rss